

nostres que poden exercir la seva professió a Europa —en tots els àmbits— és molt baixa, si la comparem amb el nombre de professionals amb feina interessant i ben remunerada que tenen els diversos països de llarga tradició democràtica. I si no ho arreglem, quan l'1 de gener del 1993 desaparegui qualsevol protecció, podem perdre bous i esquelles. No cal dir que la gent d'aquí està tan dotada com la d'allà, encara que alguns poders públics sembla que ho dubtin. El que passa és que l'ensenyament i la infraestructura són d'abans de la guerra —la de Cuba—, i que amb aquest handicap per molt que s'hi esforcin alguns professionals, la situació es fa difícil. Cal que, d'una vegada, el govern central canviï el decret franquista de l'any 66, pel qual es regeixen els conservatoris, per inconstitucional i, sobretot, per dolent. Cal que comenci la implantació de la música a l'escola. Cal que la Generalitat es plantegi el tema de la música, a més de jugar a passar la pilota al govern central. I això darrer també ho ha de fer, perquè sense el que ens pertoca serà més complicat. Alguns ajuntaments són un bon exemple de treball creatiu en el camp musical, mentre van reivindicant allò que creuen que els correspon.

Granollers i el Vallès Oriental, conjuntament amb altres pobles i ciutats catalanes, han optat per seguir aquest camí. És un compromís adquirit amb una tradició esplèndida, reflectida en una frase que sentim nostra. Cal, però, que les institucions públiques, a nivell supramunicipal, no es pensin que no els necessitem. És que, mentrestant, hem començat a fer feina.

Carles Riera i Clapés

Any 1952. A la Biblioteca de Granollers. Presentació de l'orquestra de Corda: hi ha tot el bo i millor de Granollers. Director: Josep Maria Ruera.